

SERAPHINA NOVA GLASS

VAIKSEL TÄNAVAL

ROMAAN

Originaali tiitel:
Seraphina Nova Glass
On a Quiet Street
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse viili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Evi Eiche
Toimetanud Liina Biene
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Seraphina Nova Glass
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B08416122
ISBN 978-9949-82-953-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Dianna Novale ja Julie Loehrerile

Proloog

Brighton Hillis ei juhtu kunagi midagi. Vähemalt mitte midagi sellist, mida oleks silmaga näha. Kõik toimub sosinal ja suletud uste taga: keerleb ringi kuulujuttude ja kõrvalpilkudena, kuigi pealtnäha paistab kõik särav ja tüüne. All peidus on aga hulk meeleheitel naise, kes pööravad pilgu abikaasade afääridelt kõrvale, et saaksid oma Gucci ja Birkinini kotte enda valdusse jätta, ning issid ostavad keskkoolilastelt meelelahutuslikel eesmärkidel kokaiini, et toime tulla hinge rööviva tööga, mida nad vihkavad. Abby Roseni lapsehoidja varastas perenaise kolmekaraadise teemandi, et see maha müüa, ning asendas selle tsirkoonkiviga ja Abby ei saanud sellest kunagi teada. Martin Landry laskis jalga oma seitsmeteistaastase kasutütrega. Nii-suguses üksildases ja kõrvalises paigas võib kuulda miljoneid taolisi lugusid. Kes teab, milline neist on tõsi? Inimesed paistavad liiga maotud ja mannekeenlikud, et nii huvitavad olla, kuid hooldatud fassaadi all siiski midagi toimub. Kui kõndida mööda Brighton Hillsi kõnniteid, on kõik roheline, korras ja... petlik.

Inimesed on viisakad ja kõik on alati nii vaikne, kuid tol õhtul juhtus midagi väga häälekat.

Mees tahtis ainult rääkida, kuid avastas end hoopis karjumas, hääli pisaratest lämbumas – ta vajas abi. Vihma kallas ojadena ja kõuemürin sundis teda sellest üle rөөkima, kuid ta ei soovinud ähvardada. See lihtsalt tuli nii välja. Kui ta vihmast tilkuvana auto ees seisis, palus ta selles istuvalt inimeselt mõistmist. Ta palus kõige pärast vabandust, kuid sellest ei piisanud.

Kas see oli püssipauk, mõtles mees. Kes tulistas? Ta tundis end eemal olevat ega suutnud kokku panna, mis päriselt toimub.

Ta nägi pimeduses ainult esitulesid, mis järsku tema poole liikusid. Inimene autos vajutas gaasipedaalile, rattad ulgusid vastu märga kõnniteed ja tormasid tema poole. Polnud mahti kuhugi joosta: kõik juhtus liiga kiiresti. Ta tundis, kuidas kaitseraua tohutu raskus vastu ta puusa pörkas... ja siis ta lendas, hõljus õhus.

Mees kukkus vastu maad nii kõvasti, et pea isegi ei põrgatanud. Ta tundis, et kolju raksatas ja pehmenes ning seejärel hakkas pea ümber sooja verd kogunema. Ta sulges porise vihma eest silmad ja ütles endale, et kõik saab korda, ta ei sure. Kui too auto eemale sõitis, möödus teine ja ta lootis, et ehk teda aidatakse, olles kindel, et teda saab veel päästa. Auto jäi seisma. See peatuski, et teda aidata! Uksed avanesid ja sulgusid ning ta kuulis kahe inimese, mehe ja naise häält.

„Oi issand!“ ütles naise hää. „Helista... Oi issand... Püha taevas, helista ja kutsu abi!“ Ja just siis oli kuulda sireenide huilgamist, see tuli nende poole. Mees oli kindel, et talle tullakse järele.

„Laseme jalga!“ ütles mehe hää.

„Mida?“ Naine põlvitas Calebi kõrvale ja viimane püüdis kätt sirutada, kuid ei saanud sellega hakkama. Mees tiris ta eemale.

„Abi jõuab kohe kohale. Me ei tohi siia jääda,“ ütles ta. Caleb aimas, et naine kõhkleb, kuid tundis siis, et teda pole enam kõrval. Ta kuulis, kuidas auto eemale sõitis ja silmanurkadest pääsesid valla pisarad, mille vihm minema uhtus. Kas püssipauk oli sundinud naabreid politsei kutsuma? Sest tõenäoliselt on see politsei, kes tuleb. Ta ootas, üksi, külm tungis läbi riiete ja pani ta värisema.

„Palun vabandust,“ sosistas ta, kuid enne kui abi jõudis saabuda, oli ta läinud.

1

ÜKS AASTA HILJEM

PAIGE

Paige kastab eesaias peiulilli ja imestab, kui koledad need on. Oranži bataadi karva õied meenutavad talle 1970. aastate diivanit ja ühtäkki ta vihkab neid lilli. Ta kükitab, valmis neid koos juurtega välja kiskuma, mõeldes, miks ta üldse uhke sinise salveipõõsa kõrvale nii inetud lilled istutas, ja siis lööb üks mälestus tal hinge kinni. Kiriku emadepäeva piknik, kui Caleb oli kuuendas klassis. Mingi lollpea oli lasknud kartulisalatil liiga kaua päikese käes seista ja Caleb sai toidumürgituse. Kõik lapsed pidid valima lilletaime, mida emale kinkida, ja kuigi Caleb öökis majoneesi pärast, nõudis ta, et nemad peavad samuti minema. Poeg oli nii uhke, et sai väikeses plastpotis lille emale üle anda, ja Paige oli öelnud, et nad istutavad selle aeda ja neil on nüüd alati vaatamiseks Calebi erilised peiulilled. Kuidas ta võis selle ometi unustada?

Paige tunneb, et pisarad tõusevad kurku, kuid ta neelab need alla. Taksikoer Christopher tatsab lähemale ja nuusib perenaise käsivart: ta tajub kohe, millal Paige nutma hakkab – seda juhtub

alatasu pärast Calebi surma. Naine suudleb koeral pead ja vaatab nüüd juba ilusaid peiulilli. Teda segab ajalehepoiss, kes sõidab jalgrattaga tupiktänavale ja viskab kokku keeratud lehe aeda, kus see tabab väikese Christopheri selga.

„Kas sa oled mingi kuradima psühhopaat või?“ karjatab Paige, hüppab püsti ja viskab ajalehe poisile tagasi, tabades *teda* vastu pead, mille peale too rattalt maha kukub.

„Mis pagan sul viga on, naine?“ karjub poiss, ajab end rabeldes püsti ja krahmab maast ratta.

„Mis mul viga on? Sa oleks mu koera peaaegu ära tapnud. Miks sa ei vaata, mida kuradit sa teed?“

Ajalehepoiss väänutab nägu ja üritab ära sõita, kuid Paige haarab aiavooliku ja pritsib ta üle, kuni vesi sõitjani enam ei ulatu. „Väike vördjas!“ hüüab ta poisile järele.

Pool tundi hiljem helistab politsei uksekella, kuid Paige ei vasta. Ta istub tagaaias ja joob kohvi vildakast savikruusist, millesse on väikeste sõrmedega vajutatud sõna *Emma*. Ta silkitab Christopheri pead, uurib mööda garaaži telliskiviseina ronivat luuderohtu ja mõtleb, ega see äkki vundamendile halba tee. Kui ta teist korda helinat kuuleb, hakkab ta hurjutama.

„Kuulge, inimesed, ma ei tõuse ometi teie pärast püsti. Kui teil on vaja minuga rääkida, olen siin taga.“ Paige naudib seda, et saab sundida politseinikke mööda maja äärt pugema, ja loodab, et nad hõõruvad end tulles vastu tammelehist mürgipuud.

„Hommikust, proua Moretti,“ hõikab üks politseinikest. Ta on naissoost, Hernandez-nimeline. Siis kõlab valge mehe tere. Paige vihkab seda meest. Miller. Otse loomulikult saatsid nad siia Milleri oma jubedate vuntsidega. Paige'i meelest on mees rohkem laste ahistaja kui politseiniku moodi. Kuidas keegi teda üldse tõsiselt saab võtta?

„Me saime kaebuse,“ ütleb Miller.

„Ah nii, jah? Kas te päriselt mingeid tõsiseid juhtumeid ka uurite? Või tegelete ainult mingi juraga?“ küsib Paige ikka veel koera silitades ja mujale vaadates.

„Kas sa ründasid seda viieteistaastast poissi? Räägi!“

„Oi, mina pole küll midagi sellist teinud,“ nähvab Paige.

Hernandez istub Paige'i vastu. „Kas sa tahad meile rääkida, mis siis tegelikult juhtus?“

„Kas te kavatsete mind arreteerida, kui ma seda ei tee?“ küsib ta ja kaks ohvitseri heidavad teineteisele sõnatu pilgu, millest Paige ei oska midagi välja lugeda.

„Tema vanemad ei soovi nagunii süüdistust esitada, niisiis...“

Paige ei ütle midagi. Politseinikud ei pea talle ütleva, et see on sellepärast, et neil on temast kahju.

„Aga Paige,“ ütleb Miller, „me ei saa taoliste asjade pärast pidevalt välja sõita.“

„Tore,“ ütleb Paige jäigalt. „Võib-olla jääb teile siis rohkem aega päris töö tegemiseks ja te selgitate viimaks välja, kes mu poja tappis.“ Hernandez tõuseb.

„Veel kord, sa tead, et me ei ole uurijad, kes...“ Aga enne kui Hernandez jõuab lõpetada, katkestab Paige teda, tahtmata vabandusi kuulda.

„Ja võib-olla esitate süüdistuse sellele idioodile, kes mu koera ära tahtis tappa. Kuidas sellega jääb?“

Paige tõuseb ja läheb majja, ootamata vastust. Ta kuuleb, kuidas politseinikud teineteisele midagi pomisevad ja aiast lahkuvad. Paige ei suuda end tagasi hoida ega sundida end sõbralik olema. Varem oli ta lahke, kuid nüüd on aju justkui ümber häälestatud. Endise empaatilise hoiaku asemel on ta nüüd kaitseasendis. Niisuguse suhtumise vallandab ka politseinike vorm, sest see meenutab toda õhtut – punaseid vilkuvaid tulesid, mis sähvisid nagu painajalikus filmistseenis. Õudusfilm, mitte päris

elu. See *ei saa* olla Paige'i päris elu. Ta ei suuda sellega ikka veel leppida.

Mundrikandjad rääkisid, lohutasid, tirisid teda eemale, *prouatasid* ja esitasid tobedaid küsimusi. Nüüd, kui Paige neid näeb, sunnib see teda kahetsema. Ta ei tea, miks see nii on, kuid politseinikud viivad ta alati tagasi tollesse õhtusse ja see sunnib teda õhkama võimaluste järele teha kõike seda, mida ta Calebiga kunagi ei teinud, ja leinama taga koos veedetud aegu. See sunnib mälestuskillukesi materialiseeruma. Näiteks tahtis Caleb kuueaastasena endale väikest mänguponi nimega Tähehobu. See oli roosa, lillade õitega lakal, ja Paige ei ostanud pojale seda, sest arvas, et kaitseb teda sel viisil mõnitamise eest koolis. Nüüd meenutab ta seda endale etteheiteid tehes.

Paige üritab mitte mõelda ajale, kui diivanil magama jäi, vaadates koos Calebiga „Vaibarotte“, kui too oli alles väike põnn, ja ärkas poja karjumise peale, kuna Caleb oli diivanilt maha kukkunud ja pea vastu diivanilauda ära löönud. Temaga oli kõik korras, aga oleks võinud hullemini minna. Caleb oleks võinud torgata näpu pistikupessa, suruda end vastu aknavõrku ja teiselt korruselt surnuks kukkuda, kraanikausi alt kloori leida ja seda juua! Kui kõik see meelde tuleb, peab Paige kiiresti püsti tõusma ja endale tegevust leidma, raskelt ohkama ja kaasneva häbitunde maha saputama. Caleb oleks võinud tol pärastlõunal emme hooletuse tõttu surra. Paige ei rääkinud sellest kunagi Grantile. Ta rääkis küll korra Corale, kes ütles, et igal vanemal on taolisi hetki, sest see käib eluga kaasas. Inimesed jäävad magama. Kuid Paige pole endale kunagi andestanud. Ta armastas Calebist rohkem kui oma elu ning nüüd tungivad kahtlused ja väikesed kahetsushetked ta mõtetesse ning teevad ta kogu aeg õnnetuks ja murelikuks.

Ta ei jäänud koju nagu Cora, ta praktiliselt elas restoranis. Ta juhtis seda aastaid.